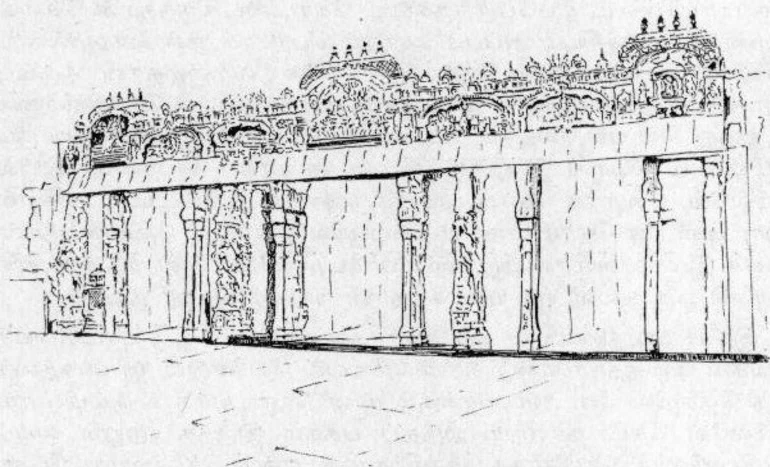

ராமன்

தொத்தார் பூங்குழல் கன்னி ஒருத்தியை சோலைத்தடம் கொண்டுபுக்கு

முத்தார் கொங்கைபுணர்ந்து இராநாழிகை மூவேழு சென்றபின் வந்தாய்...

- பெரியாழ்வார்

புண்ணியத்தலமானதால் ஸ்ரீரங்கம் தொழில்துறையில் முன்னேறவில்லை. அரங்கநாதப் பெருமாள் சார்ந்த சிறுதொழில்கள் தான் அதிகம். தொன்னை தைப்பார்கள். கதம்பம் மல்லிகைப் பூ கட்டுவார்கள். பூப்பல்லக்கு கட்டுவார்கள். சந்தனம் அரைப்பார்கள். தெற்குவாசலில் புனுகுப்பூனை வைத்து வாசனைத் திரவியங்கள் தயாரிப்பார் ஒருவர். தேர் இழுக்க வடம் கொண்டுவருவார்கள்.

சீசந்திக்குக் கிருஷ்ணன் கோட்டை வாசலில் சுண்ணாம்பு அடித்து, மீசை வைத்த ஆசாமிகள் பொட்டுவைத்த பெண்கள் சித்திரங்களைக் காவி வண்ணத்தில் வரைவார்கள். சிறு தொழில்கள்தான் இருந்தன. எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரை நான் பார்த்த சிக்கலான தொழில்நுட்பங்கள் சாணை பிடிப்பதும் தரையில் துருத்தி வைத்து ஈயம் பூசுவதும்தான். ஒரு டார்ச்லைட் ரிப்பேருக்குக்கூட கோட்டைக்குத்தான் செல்ல வேண்டும். திருச்சியும் அப்படி ஒன்றும் பெரிசாக முன்னேறவில்லை. காவிரிப் பாசனத்தால் நெல், நெல், நெல், வாழைதான். கரும்பு ஆரம்பித்திருந்தது. மின்சார மீட்டர்கள் தயாரிக்கும் ஒரு தொழிற்சாலை இருந்தது. சில பல லேத்துப்பட்டறைகள் இருந்தன. ஜங்ஷன் போகும் வழியில் டி. வி. எஸ். இருந்தது. கோல்டன் ராக் – பொன்மலையில் ரயில்வே வொர்க் ஷாப். ராமகிருஷ்ணா தியேட்டர். எதிரில் ஹாட்டின் பீடி தொழிற்சாலை. உறையூரில் சுருட்டு ... அவ்வளவுதான். பி. எச். இ. எல்., ஸ்மால் ஆர்ம்ஸ் ஃபாக்டரி எல்லாம் வராத நாட்கள். திருச்சி ஒரு கல்வி மையமாகத்தான் பெயர் பெற்றிருந்தது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் ஆர். வீரராகவ ஐயங்கார் ஒரு புரட்சியைத் துவக்கி வைத்தார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஸ்ரீரங்கத்தை ஒரு தொழில் பேட்டையாக்கும் முன்னோடியாக விரும்பினார். ரயில்வே கேட் தாண்டி அந்தப் பக்கம் இருந்த ஹ்யூம் பைப் கம்பெனியைப் பெரிசாகத் தொழிற்சாலை என்று சொல்லமாட்டேன். பெரிய வட்டவடிவ கான்க்ரீட் குழாய்கள் எங்கோ பாதாளச் சாக்கடை போடுவதற்கு இங்கே போட்டு அனுப்பப்பட்டன. மற்றபடி தென்னஞ்சோலை. அதில் அவருக்கு தோப்பு இருந்தது.

அங்கே 'வி. ஆர். இண்டஸ்ட்ரீஸ்' என்று ஆரம்பித்து முதன் முதலாக, இப்போது எங்கு பார்த்தாலும் சீப்படுகிறதே கிரைண்டர்கள், அவற்றை மோட்டாருடன் தயாரிக்கத் தொழிற்சாலை நிறுவினார். வீ.ஆர்தான் மானேஜிங் டைரக்டர். அவர் மச்சினன் தேவநாதன் பார்ட்னர், ஆடிட்டர், அக்கௌண்டண்ட் எல்லாம். மகன் கோபால் என் க்ளாஸ்மேட், எம். ஐ. டியில். வெகு வேகமாக ஓடிவந்து ரொம்ப ஸ்லோவாக 'போல்' பண்ணுவான் அவன். இதைப் பற்றிக் கவலைப் படாமல் அப்பாவின் ஃபாக்டரியைப் பற்றிக் கேட்கும்போது 'போது போகலை ... அது என்னவோ பண்ணிண்டிருக்கு!' என்று அஃறிணை யில் பேசுவான். ஒருமுறை போய்ப் பார்த்தேன். அஸ்பெஸ்டாஸ் கூடத்தில் சுறுசுறுப்பாக இருந்தது. ஒரு ஓரத்தில் காயில் சுத்தும் கைமெஷின்கள் இருந்தன. மற்றொரு புறத்தில் பெஞ்ச் வைஸ் வைத்துத் தட்டிக்கொட்டி டின்ஸ்மித்துகள் வேலை செய்துகொண்டிருந் தார்கள். பிறிதோர் ஓரத்தில் மோட்டார்களை அசெம்பிள் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். அசெம்பிளி இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் காதில் பென்சில் வைத்துக்கொண்டு எல்லோரையும் அதட்டிக்கொண்டிருந் தார். ஓவராலில் நான்கைந்து திருவானைக்காவல் பெண்கள் உலவினார்கள். பேக்கிங் செக்ஷன் தனியாக இருந்தது. பூர்த்தி செய்த கிரைண்டர்கள் ஓரத்தில் பளபளப்பாகக் காத்திருந்தன.

தார் உருகிய வாசனை, டர்ப்பண்டைன் வாசனை, சால்டரிங் ஈயம் உருகும் வாசனை, கெரசின் வாசனை ... எல்லாம் விரவியிருந்தது. ஒரு கண்ணாடித் தீவின் உள்ளே வி. ஆர். உட்கார்ந்து போன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

சுமார் பத்துப் பன்னிரண்டு தொழிலாளர்கள், லாரிகள். தொழில் நுட்பம் வீ. ஆருடையதே. அவர் வடக்கே மெக்கானிக்கல் இன்ஜினீயரிங் படித்தவராம். மிலிட்டரியில் இருந்திருக்கிறார். இரண்டாவது உலக யுத்தத்தில் எகிப்தில் சண்டைபோட்டிருப்பதாக ரங்குவிடம் சொல்வார். அவனுக்கு அவரிடம் இருந்த சில அம்கு போட்டாக்கள் மீது பிரேமை. ஒரு தடவை காட்டியிருக்கிறான், ஷூவைக் கழட்டாமல் கெட்டகாரியம் பண்ணும் ஜோடிகள்.

வி. ஆரைப் பார்த்தால் தொழிலதிபர் போல் தெரியாது. நெற்றியில் ஒற்றை ஸ்ரீசூர்ணம், சாம்பு மூக்கு, வேஷ்டி, கோட்டு. ஒரு கிளார்க் மாதிரி இருப்பார். நல்ல செயல்திறன் உள்ளவர். மோட்டார் ஆர்மேச்சர் காயில் சுத்துவது, ட்ரான்ஸ்ஃபார்மர் டிஸைன் பட்றை வேலைகள் எல்லாம் அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது. மற்ற சாமக்கிரியைகள் கல்லுரல் தகரஃப்ரேம் தற்கால டில்டிங் கிரைண்டர்களுடன் ஒப்பிட்டால் அவர் செய்தது புராதனம் ஆனாலும் அவருக்குக் கோவையிலிருந்தும் மதுரையிலிருந்தும் ஆர்டர்கள் இருந்தன. ஒருமுறை ரங்கு கடையில் வீ. ஆரைப் பார்த்தேன்.

"என்ன ஓய் கொழிக்கிறீராமே ... ஏண்டா நீயும் இன்ஜினீயர்தானே இவர் கம்பெனியில சேர்ந்துடேன். எதுக்கு டெல்லிக்கெல்லாம் இண்டர்வியூ போயிண்டு லோல் பட்டுண்டு ..." என்றான்.

வி. ஆர். என்னைப் பார்க்காமல் "ரங்கு! எனக்கு எஸ். எஸ். எல். சி. டிப்ளமா ஆசாமிகள் போதும். என் பையனையே சேர்த்துக்கலையே ... இவாள்ளாம் அதிகம் படிச்சவா."

"ஃபாக்டரி எப்படிப் போயிண்டிருக்கு?"

"எல்லாம் ரங்கநாதன் கிருபை." அவர் இங்குமங்கும் சதிப்பார்வை பார்த்து, "ஒரு ரகசியம் காப்பாத்துவியா?"

"காப்பாத்தறேன் ... எங்கம்மா மேல சத்தியம்! சொல்லும்."

"உங்கம்மா போய்ப் பத்து வருஷம் ஆச்சேடா."

"பரமபதத்தில் தினப்படி அக்கார அடிசில் சாட்டுண்டு இருக்கா. ராத்திரி கனால வரா. சொல்லும்."

"சத்தியமா. இங்க உள்ளவா யார்ட்டயும் சொல்லமாட்டயே?"

"ரங்கு, நான் புறப்படறேன்" என்றேன்.

"இருப்பா ... நீயும் இரு! ரங்கு எனக்கு கோயமுத்தூர்லருந்து ஒரு பெரிய ஆர்டர் வந்திருக்கு. எட்டு லட்சம் ரூபாய்க்கு."

ரங்கு தாழ்வாகச் சீட்டியடித்தான்.

"அவா லேபலைப் போட்டுண்டு சிங்கப்பூருக்கு எக்ஸ்போர்ட்

பண்றா. போட்டுக்கட்டுமே. நாய் வித்தா காசு குலைக்குமா என்ன? யார்கிட்டயும் சொல்லாதே ரங்கு."

"ரொம்ப சந்தோஷம். என் சின்ன மச்சினனுக்கு எதாவது வழி பண்ணுமே. கழுதை மண்டபத்தில உக்காந்துண்டு பங்கி அடிச்சிண்டிருக்கான். வேலை போட்டுக் கொடுத்தா சந்தோஷப்படுவேன்."

"பேர் என்ன?"

"ராமன்."

நான் 'ஐயோ' என்று வாய் பொத்திக்கொண்டேன். ராமனை எனக்குத் தெரியும்.

"அனுப்பு. பேக்கிங் கேஸ்ல அட்ரஸ் எழுதற வேலை. கோணி ஊசி, சாக்குப்பை தச்சு பேக் பண்ணணும்."

"எட்டூருக்குப் பண்ணுவன். படிக்கலையே தவிர பதவிசு."

"ராமனா?"

"சும்மார்றா சும்பா."

அவர் போனதும் "ரங்கு, அநியாயம். ராமனையா அனுப்பப்போற? தூணுக்குப் புடவை கட்டிருந்தாக்கூட விடமாட்டானே."

"மாறிட்டாண்டா. இப்பல்லாம் சொன்ன பேச்சு கேக்கறான். வேளைக்கு வந்து கொட்டிக்கறான். என் ஆம்டையாளுக்கு ஒத்தாசையா டீத்தூள், நெருப்புபெட்டி, ரேஷன் அரிசி எல்லாம் வாங்கிண்டு வரான். அந்த கன்னியப்பன்கிட்ட உதை வாங்கினப்புறம் பொம்மனாட்டி பக்கமே திரும்பறதில்லை. அவாள்ளாம் தெய்வங்கறான். என்ன கொஞ்சம் காசு திருடுவான். அலமாரில நாலணாக்கு மேல வெக்கக்கூடாது!"

"அவனா?" என்ற உறுமிவிட்டு வந்தேன்.

ராமன் கீழசித்திரை வீதியிலும் வடக்கு வீதியிலும் கைவைக்க முயற்சிக்காத பெண்களே கிடையாது! ஓவர்சியர் பெண் மாலாவிலிருந்து ஆரம்பித்து செவளா என்கிற வீதி கூட்டுகிற பெண், பரட்டைத்தலை பைத்தியக்காரி முத்தம்மா வரை வயசு, ஜாதி, மனநிலை எந்த வித்தியாசமும் பார்க்காமல் 'இது மட்டும் கெடைச்சா ...' என்று முணமுணத்துக்கொண்டே கடையில் காலாட்டி உட்கார்ந்துகொண்டு கையாண்ட அழிச்சாட்டியன். 'அவனைப்போய் ஃபாக்டரி வேலைக்கு அனுப்ப ரங்கனுக்கு பைத்தியம் பிடித்திருக்க வேண்டும். அதும் பெண்கள் வேலை செய்யும் ஃபாக்டரிக்கு' என்று எண்ணினேன். மச்சினனானதால் கண்ணை மறைக்கிறது. வீ. ஆரிடம் சொல்லிடலாம் என்றுதான் யோசித்தேன். அதற்குள் ராமன் ஃபாக்டரியில் சேர்ந்துவிட்டான்.

பின் நான் ஒருமுறை டெல்லிக்கு யு. பி. எஸ். சி. இண்டர்வியூவுக்குப் போய்த் திரும்பி வந்தபோது கடையில் வீ. ஆர். உட்கார்ந்திருந்தார். பெரிசாக ரங்குவிடம் வாதாடிக்கொண்டிருந்தார். "போக்கடா

ராஸ்கல்டா உம் மச்சினன். ஃபாக்டரில இருக்கற நாலு பெண்களையும் ட்ரான்ஸ்ஃபார்மர் காச்சற சேம்பர் பின்னாலயே ... சேச்சே, இத்தனை மோசமான ஆளுன்னு முன்னாலேயே சொல்லிருக்கணும் ரங்கு!"

"சரி ... விடும்! அவனை நான் கண்டிச்சு வெக்கறேன்."

"கண்டிச்சாவது ... சீட்டைக் கிழிச்சுட்டேன். இன்னும் பத்து நாள் இருந்தா நாலையும் புள்ளைத்தாச்சி ஆக்கிடுவான்."

அவர் போனதும், "என்னாச்சு ரங்கு?" என்றேன்.

"ஒண்ணுல்லை! இவர் பெரிசு பண்றார். ராமன் போய் ஃபாக்டரில ரெண்டு மூணு குட்டிகளோட கொஞ்சம் விஷமம் பண்ணிருக்கான். அதுல ஒண்ணு புருஷன்காரன் அருவாளைத் தீட்டிண்டு அவரை வெட்ட வந்துட்டான்."

"என்ன ரங்கு, சாதாரணமாச் சொல்றே?"

"என்னடா இப்ப? இவன்தான் கையைப் புடிச்சு இழுத்தா அந்தப் பொண்ணுகளுக்கு புத்தி எங்க போச்சு?"

அப்போது ராமனே, "அத்திம்பேரே! ஒரு எட்ணா குடுங்க அர்ஜண்டா. சக்கரத்தாழ்வாருக்கு வெளக்கேத்த நெய் வாங்கணும்" என்று வந்தான்.

"படவா! நெய்யா வாங்கறே? என் வார்த்தைக்கு மதிப்பு வெச்சு வீரராகவ மாமா ஃபாக்டரிக்குச் சேத்துண்டப்ப ... தலை குனிய வச்சுட்டியே ராமா."

ராமனைப் பார்த்தால் பெண்களிடம் அவன் வசீகரம் உடனே புரியும். மல் ஜிப்பா. கழுத்தில் துவளும் சங்கிலி. கன்னத்தில் அதக்கிய பன்னீர்ப்புகையிலையின் கம். உதட்டில் லேசான வெற்றிலைக் காவிக்கறை. ஒழுங்கான பல்வரிசை. அப்படி ஒரு கொள்ளைகொள்ளும் சிரிப்பு. கனமான அழுத்தமான பாடிக்காட்டிவிடக்கூடிய குரல் வளம். குறும்புத்தனமான கண்கள். கண்ணன் என்று பெயர் வைத்திருக்க வேண்டும்.

"அண்ணா, எப்படி இருக்கே? வேலை ஏதாவது கெடைச்சுதா? நான் வேணா ஏற்பாடு பண்ணட்டுமா? நங்கவரம் பண்ணைல ஒரு பெரிய ஃபாக்டரி திறக்கப்போறா."

"ஒண்ணும் வேண்டாம். உனக்குக் கொடுத்த வேலையைத் தக்க வெச்சுக்கோ முதல்ல!" என்றான் ரங்கு. அவனுக்கு ரொம்ப கோபம். ராமன் அருகே வந்ததுமே ஒரு கலந்த வாசனை தூக்கியது. லட்சணமான போக்கிரி.

அப்போது ஒரு ஹைஸ்கூல் பெண் வந்து, "மாமா, நாப்பது பக்கம் அன்ரூல்டு இருக்கா?"

"உனக்கில்லாமயா எச்சுமி" என்று நோட்டை எடுத்து, கூட ஒரு காகித பென்சில், ரப்பர் எல்லாம் சேர்த்து அவளைக் கையைத் தொட்டுத் தடவிக்கொடுத்தான். "எத்தனாவது படிக்கறே?"

"பத்தாவது மாமா."

"அடுத்தவருஷம் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. போகணும்."

"ஆமாம் மாமா."

"நன்னா படிக்கறயா? வயசுக்கு வந்துட்டியா? கோம்பளி எப்படி இருக்கா?"

"அக்கா சீவில்லிபுத்தூர் போயாச்சே."

"பிரசவத்துக்கு வருவாளோல்லியோ?"

அவள் போவதைக் கண்களால் தொடர்ந்தான்.

ரங்கு, "யார்றா கோம்பளி?" என்றான்.

"இதுன் அக்கா கோமளா. நின்னு விளையாடும். முதல்ல ரங்கநாயகி. அப்பும் அலமேலு. அப்புறம் கோம்பளி. அப்புறம் எச்சுமி. அதுக்கடுத்தது ஒண்ணு இருக்கு. பட்டுப்பட்டுங்கறா. முழு பேர் இன்னம் தெரியலை. பட்டாபிக்கு அஞ்சும் பொண்ணு. பீஜத்தில எதோ இருக்கு. அத்திம்பேரே, நீரும்தான் வருஷா வருஷம் முக்கறீர் . . . ஒரு புழு பூச்சி?"

என்னைப் பார்த்துக் கண்சிமிட்டி "ரங்கநாயகிலருந்து எல்லாத்தையும் பாத்தாச்சு!" என்றான்.

"புளுகு" என்றேன் பொறாமையுடன்.

"ஒவ்வொண்ணும் அப்படி ஒரு அட்டகாசமான கட்டை. வரட்டும் விசாரிக்கறேன்."

"பிள்ளைத்தாச்சியையா டேய்!"

"அதனால என்ன?" என்றான். "இப்பவே எவ்வளவு தலைமயிர் பாரு இதுக்கு . . . சாட்டை மாதிரி."

"உன்னைப் பத்தித்தான் ராமா பேசிண்டிருந்தோம்."

"என்னைப் பத்தி நல்லதா எதும் அத்திம்பேர் சொல்ல மாட்டாரே . . ."

"அத்திம்பேர்னு கூப்டாதே. வம்சத் துரோகி. இப்ப அவருக்கு எட்டு லட்சம் ரூபாய்க்கு ஆர்டர் வந்திருக்கு. நீ மட்டும் அவர்கிட்ட ஒழுங்கா வேலை செய்திருந்தே . . . இந்நேரம் எங்கேயோ போயிருப்ப . . ."

"என்னது? எட்டு லட்சம் ரூபாயா?" என்றான். அவன் கண்கள் விரிந்தன.

ரங்கு துணுக்குற்றான். வாக்கு மீறிவிட்டான். "அதென்னவோ . . . சொன்னார். எனக்குச் சரியா காதில விழலை."

"எட்டு லட்சம் ரூபாயா? அடடா! தெரியாமப் போச்சே. அதான் அரசல் புரசலா எக்ஸ்போர்ட் ஆடர்னு பேசிண்டா. அப்படியா சேதி . . . ம் பாத்துர்றேன்."

"வேண்டாம்டா. வாக்குக் கொடுத்திருக்கேண்டா. யார்கிட்டயும்

சொல்லலைன்னு!"

"பின்ன ஏன் என்கிட்ட சொன்னீங்க?"

"வாய் தவறி வந்துடுத்து. நீ அங்க போய் எதாவது வில்லங்கம் பண்ணி வெக்காதே."

"நான் எதுக்குப் பண்றேன். எனக்குத்தான் சொட்டை சீட்டுக் கிழிச்சுட்டானே. எட்டு நாளைக்கு வேலை செஞ்சிருக்கேன்... ஆறுநாள் சம்பளம்தான் கொடுத்தான். ஒரு நோட்டீஸ் உண்டா... ஒரு வார்னிங் உண்டா?" என்று ராமன் தலையை ஆட்டிக்கொண்டே சென்றான். "இரு... இரு..."

அடுத்த வாரம் எனக்கு ஓ.சி.எஸ். வேலைக்கு யு.பி.எஸ்.ஸியிலிருந்து இண்டர்வியு கார்டு வந்ததும், மறுபடி டெல்லிக்குப் போக வேண்டி இருந்தது. வி.ஆர். கடைக்கு வந்தபோது ரொம்ப உற்சாகமாக இருந்தார். "சொன்ன டயத்தில் சப்ளை பண்ணிட்டேன். கஸ்டமர் ரொம்ப ஹாப்பி. ரங்கு, என் மச்சினன் கீழ நாராயணன்னும் ரங்கநாதன்னும் அக்கெண்டண்ட் இருக்காங்க. அப்பழுக்கில்லாம பளிங்கு மாதிரி கணக்கு. ஒவ்வொரு வவுச்சரும் தேதி வாரியா ஃபைல்பண்ணி வெச்சிருக்கான். கமர்ஷியல் டாக்ஸ் ஆபீஸருக்கு ஸ்டேட்மெண்ட் அனுப்பிச்சிருக்கோம். பாரு... பாத்துட்டு அவருக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். கண்ல ஒத்திண்டு 'வீர்ராகவன், நோ ப்ராப்ளம் அட் ஆல். உடனே க்ளியர் பண்ணிடறேன். என்னை வந்து ஆபீஸ்ல பாருங்கோ'ன்னு கூப்ட்டிருக்கார். ரங்கு, நான் பாக்யம் பண்ணவன்டா. சுத்துப்பட்ட மனுஷாள்ளாம் ரொம்ப நல்லவா. ஒவ்வொருத்தனும் ஜெம், உன் மச்சினனைத் தவிர."

"அவன் பேச்சை எடுக்காதேயும். என்னவோ உமக்கு நல்லது நடந்தா ஸ்ரீரங்கத்துக்கே நல்லது. ஃபாக்டரி பெரிசாயி ஸ்ரீரங்கத்தில பல பேருக்கு வேலை கொடுப்பீர்..."

"தாராளமா. அடுத்த வருஷம் நூறு பேரை ரெக்ரூட் பண்றதா ப்ளான். இந்த வருஷம் டாக்ஸ் போக நெட் ப்ராஃபிட் என்ன தெரியுமோ?" ரங்கன் காதருகில் சொன்னார்.

அவன் "இஸிட்!" என்று வியந்தான். "ஸ்ரீரங்கத்தில் திண்ணை தேச்சுண்டிருக்கற அத்தனை மிராசுகளையும் அடிச்சுட்டீர்."

அதன்பின் ஒருவாரம் நான் அவரைப் பார்க்கவில்லை. தஞ்சாவூர் டீம் ஒன்று எங்களுடன் மேட்ச் ஆட வருகிறார்கள் என்று கேவி ஒரு டீம் தயாரித்துக் கொண்டிருக்க... நெட் ப்ராக்டீசில் பிசியாக இருந்துவிட்டேன். நான்தான் ஓபனிங் போக வேண்டும் என்று கேப்டன் அம்பி சொன்னான்.

ஒரு சாயங்காலம் ப்ராக்டீஸ் முடிந்து களைத்துத் திரும்பியபோது

வி.ஆரும் களைத்துப் போய்க் கன்னத்தில் கைவைத்து உட்கார்ந் திருந்தார்.

என்னைப் பார்த்ததும், "ரங்கு, உனக்கு கமர்ஷியல் டாக்ஸ் ஆபீஸ்ல யாரையாவது தெரியுமா?"

"தெரியாதே..."

"உங்கப்பா என்னவா இருக்கார்?"

"அவர் எலெக்ட்ரிசிட்டி டிபார்ட்மெண்ட்லன்னா இருக்கார். என்ன ப்ராப்ளம் ரங்கு?"

வி. ஆர். என்னை வேதனையுடன் பார்த்தார். "பிக் ப்ராப்ளம், வெரி பிக் ப்ராப்ளம்..."

"என்னாச்சு...?"

"ஏன் கேக்கறே... அன்னிக்கு ஆபீஸரைப் போய்ப் பார்த்தேனா, அவன் முதல்ல என்ன சொன்னான்? கணக்கெல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கு. க்ளியர் பண்ணிடறேன்னுதானே? இப்ப ரெண்டாயிரம் ரூபாய் கொடும்னான். நான் கணக்கு வழக்கெல்லாம் சரியா இருக்குன்னா எதுக்கு ரெண்டாயிரம் கொடுக்கணும்னேன்?"

"சரி, அப்டின்னா நாளைக்கு வந்து லெட்டர் வாங்கிண்டு போம்னான். செவ்வாய்க்கிழமை மூணு – நாலரை ராகு காலத்தில போனேன். அவன் லெட்டர் டைப் அடிச்சு கொடுத்திருக்கான் பாரு. மோட்டார் எக்சைஸபிள் அயிட்டமாம். க்ளாசிபிஃகேஷன் சரியில்லையாம். அம்பதாயிரம் டாக்ஸ் பாக்கி கட்டிருக்கணுமாம். உடனே கட்டினா கிளியரன்ஸ் தரேன்னான்."

"கணக்கெல்லாம் சரியா இருந்துமா..."

"யார் கேக்கறது? ஏதோ ஒரு ஆக்ட்ல ஏதோ ஒரு கிளாஸை கோட் பண்றான்."

"பேசாம ரெண்டாயிரம் ரூபாயைக் கொடுத்துர வேண்டியது தானே..."

"எதுக்குக் கொடுக்கணும்? கணக்குல தப்பு பண்ணேனா... ஒவ்வொரு அயிட்டத்துக்கும் சின்னத் திருகாணி விடாம டேட் வாரியா வவுச்சர் காட்டி சேல் டாக்ஸ், சென்ட்ரல் – ஸ்டேட் டாக்ஸ் லொட்டு லொடுக்கு எல்லாம் காட்டி..."

"அதாவது இரண்டாயிரம் லஞ்சம் கேக்கறான்... மாட்டேங்கறீர்..."

"எதுக்குக் கொடுக்கணும்... வென் மை அக்கௌண்ட் இஸ் ஃப்ளாலெஸ்? அப்புறம் ரெண்டாயிரத்தோட நிறுத்துவான்னு என்ன நிச்சயம்கறேன்?"

"இப்ப என்ன?"

"வக்கீல்கிட்ட கேட்டேன். உடனே கமிஷனருக்கு அப்பீல் போட்டி ருக்கார். இந்த ஆர்டரை எதிர்த்து பெட்டிஷன் கொடுத்திருக்கேன்."

"அவ்வளவுதானே ...?"

"தீர்ப்பாற வரைக்கும் அம்பதாயிரத்துக்கு பேங் கியாரண்டி கொடுக்கணுமாம்."

"கொடுத்தீரா?"

"வேற வழி? என்ன ஒரு அநியாயம் பார்த்தியா. ப்ளெட்ஜ் பண்ணிக் கடன் வாங்கினேன். அம்பதாயிரத்தைப் போட்டு எடுக்க முடியாது. சே ... இந்த தேசத்திலே ஒருத்தன் ஜனங்களுக்கு நல்லது பண்ண நெனச்சா, அதிகாரிகள் கரப்டா இருக்கறதால ..."

"எனக்கென்னவோ ரெண்டாயிரத்தோட தொலையறதுன்னு குடுத்துறலாம்னு ..."

அவர் முகம் சிவந்தது. "ரங்கு, உன்னை மாதிரி ஆசாமிகள் இருக்கறதாலதான் இந்த தேசமே உருப்படல. அநியாயத்தை எதிர்க் கணுமா இல்லையா ...?"

"வேற யாராவது எதுத்துட்டுப் போறா ... இப்ப உம்ம சரக்கு போச்சா இல்லையா ...?"

"இல்லை. ரிலீஸ் ஆகலை. அப்பல்லேட் கமிஷனர் என்ன சொல்றார்ங்கறதைப் பொறுத்தது. நான் இதை விடமாட்டேன். சுப்ரீம் கோர்ட்வரை போவேன்." வி. ஆர். என்னைப் பார்த்தார்.

"என்ன சொல்றே, நான் சொல்றது ரைட்டா இல்லையா?"

ரங்குவுடன் ஒத்துப்போகலாம் என்றுதான் தோன்றியது. அவர் கோபத்தில் கன்னத்தில் பளார் என்று அறைந்துவிடுவார் என்று தோன்றியது.

"நீங்க செய்றதுதான் ரைட்டு மாமா ..."

"தட்ஸ் தி ஸ்பிரிட். நம்ம நாட்ல இளைய சமுதாயத்துங்கிட்ட தாண்டா நம்பிக்கை இருக்கு. ரங்கு, யாரோ எக்ஸ்போர்ட் ஆர்டரைப் பத்தி கமர்ஷியல் டாக்ஸ் ஆபிஸ்ல வத்தி வெச்சிருக்கான். நானா எக்ஸ்போர்ட் பண்றேன்? கோயமுத்தூர்க்காரன்னா பண்றான்."

"யார் வத்தி வெச்சானோ ... யாராயிருக்கும்?"

"யாராயிருக்கும்?" என்று ரங்கு நெளிந்தான்.

"உன் மச்சினன்ட்ட இதைப் பத்தி பேசினியா?"

"சேச்சே!" என்று ரங்கு என்னைப் பார்த்தான்.

அவர் போனதும் "ரங்கு, ராமன்தான் இதை செய்திருக்கணும். வரான் பாரு. ராமா, உன் மேலதான் பலத்த சந்தேகம்."

"என்ன சந்தேகம்?"

"டாக்ஸ் ஆபீஸ்ல வத்தி வெச்சிட்டியாமே ..."

"நான்தான் சொன்னேன். என்ன திட்னானா? மவனே ... என்னை அனுப்ச்ச இல்லை, இப்பப் பாரு ... ஒரு மோட்டார் போகாது.

சிங்கி அடிக்கப்போறது."

"என்னடா இப்டி பண்ணிட்டே ..."

"அதெல்லாம் இரக்கம் கூடாது அத்திம்பேர். நான் என்ன தப்பு செஞ்சேன்? டீ கொடுக்கறப்ப அங்க ஒரு பொண்ணு ... என்னவோ பேர் சொன்னாளே முத்தம்மாவோ அங்கம்மாவோ ... டயம் கேட்டுது ... சொன்னேன். கண்ல தூசின்னுது. ஊதினேன். புடவைத் தலைப்பை வெச்சு ஒத்தடம் கொடுத்தேன். இது தப்பா? ரவிக்கை பட்டன் போட்டுவிட்டேன்."

"அவர் என்னமோ நீ ட்ரான்ஸ்ஃபார்மர் பின்னால அழைச்சுண்டு போனதா ...?"

"ஆமாம்! எல்லாருக்கும் முன்னால பட்டன் போட்டுவிட முடியுமா ...? அதும் கல்யாணம் ஆன கட்டை."

"கேக்கவே நன்னால்லை ராமா ..."

"இப்பக் கூட அவர் எனக்கு வேலை தர வேண்டாம். கூட்டு வெச்சு வேலை குடுக்க ஆள் இருக்கு எனக்கு. என்னை எல்லாருக்கும் முன்னால அவமானப்படுத்தினது தப்புன்னு மன்னிப்பு கேக்கட்டும் ... அவர் டாக்ஸ் பிரச்னையைத் தீர்த்து வெக்கறேன்னு சொல்லு."

"ஒப்புத்துக்கமாட்டார். சுப்ரீம் கோர்ட்வரை வாதாடப் போறேன்னு சொல்லிருக்கார்."

அலகாபாத்தில் டிரெயினிங் எடுத்து முடிந்து கல்கத்தா, பம்பாயில் பிராக்டிக்கல் போய்விட்டு மீனம்பாக்கத்தில் போஸ்டிங் பெற்றுத் திரும்பி வர ... நடுவே ஒரு வாரம் ஜாய்னிங் டைமின்போது ஸ்ரீரங்கம் வந்திருந்தேன்.

முதல் காரியமாக "வி. ஆர். ஃபாக்டரி என்ன ஆச்சு?" என்று ரங்குவைக் கேட்டேன்.

"வி. ஆர். போயிட்டாரே ... தெரியாது? 'இண்டு' ஆபிச்சுவரிலகூட வந்திருந்ததே."

"அடப்பாவமே! எனக்கு தெரியாத போச்சே ரங்கு. வடக்கே போய்ட்டனா ... அந்த கேஸ் என்ன ஆச்சு?"

"அது இழுத்தடிச்சுது. அப்பெல்லேட் கமிஷனர் சாதகமாத்தான் தீர்ப்பு கொடுத்தார். இந்த பிராமணன் ஆபீசர் ரூம்ல போய் சத்தம் போட்டுட்டு, கன்னாபின்னான்னு அவனைத் திட்டியிருக்கார். கியாரண்டியை ரிலீஸ் பண்றதுக்கே முதல்ல இழுத்தடிச்சான். அப்புறம் அவரையே அந்த ஆபீசர் கூப்ட்டனுப்பிச்சான். ஏன் இந்த மாதிரி பிடிவாதமா இருக்கீர்? பேசாம ரெண்டாயிரம் ரூபா கொடுத்திருந்தா உம்ம ஃபைல் எல்லாத்தையும் பாஸ் பண்ணியிருப்பேனில்லையா. அடுத்த கன்ஸைன்மெண்டையும் அதே காரணத்துக்காக நிறுத்தி வெக்கப் போறேன்னானாம்.

"இதனால ரொம்ப நொந்து போய் பி. பி. எகிறிப்போய் எட்டு வருஷமானாலும் சரி, நியாயம் என் பக்கத்தில இருக்கறதால சொத்தையெல்லாம் அழிச்சுட்டு உன்னை மாதிரி கரப்ட் ஆசாமிகளை காட்டிக் கொடுத்துட்டுத்தான் மறு காரியம்னு கத்திட்டு வந்திருக்கார். அன்னி ராத்திரியே செரிப்ரல் எமர்ரேஜ் வந்து பதினஞ்சு நாள் கோமாவில இருந்து போய்ட்டார்."

"ஐயோ, பாக்டரி என்ன ஆச்சு?"

"அவர் பையன் – உன் க்ளாஸ்மேட் கோபாலன்தான் எடுத்து நடத்தறான். நீயே போய்ப்பாரேன்."

போனபோது கோபு, "வா ரங்குஸ்கி ... எப்படி இருக்க? டேய் டீ கொண்டாப்பா."

"உங்கப்பா போய்ட்டாராமே ... ரொம்ப சாரிடா கோபு. அவர்ன்னா உதாரண புருஷர். ரொம்ப பிரின்சிப்பிள்டு மேன். கடைசிவரைக்கும் விட்டுக் கொடுக்காம லஞ்சம் கொடுக்க மாட்டேன்னுட்டாரே. அவர் மாதிரி மனுஷாள்ளாம் ரொம்ப ரேர் கோபு!" என்று புகழ்ந்து தள்ளினேன். "எப்படி அந்த டாக்ஸ் மேட்டரை சமாளிச்ச?"

"நானா, அவர் செத்துப்போய் சுபஸ்வீகாரம் ஆன கையோட அந்த ஆபீஸரே வந்திருந்தான். பாத்து, கொடுக்க வேண்டிய பணத்தை ராமன் சாரை கொடுத்துரச் சொல்லிட்டேன். தொந்தரவு தீர்ந்தது."

"ராமனா ..."

"எப்படி இருக்கேண்ணா ...?"

ராமன் நீலத்தில் சீருடை அணிந்திருந்தான். 'வி. ஆர். இண்டஸ்ட்ரீஸ்' என்று பேட்ஜ் அணிந்திருந்தான். அதே வெற்றிலைக் காவிக்கறை. சிரிப்பு. வாயோரத்தில் அதக்கிய புகையிலை.

"ராமன் சார்தான் அட்மின் பார்த்துக்கறார். டாக்ஸ் ஆபீஸ்ல ப்ராப்ளமே இல்லை. என்ன பண்றது? எடுத்து நடத்த வேண்டியதா யிடுத்து. எனக்கு குவைத்தில ரிஃபைனரில வேலை காத்துண்டிருக்கு. அதுக்குள்ள இந்த ஃபாக்டரியை ஒரு வழி பண்ணி ஸ்திரப்படுத்திட்டு வித்துறலாம்னு பார்த்தேன். பாத்தா பெரிய ஆப்பர்சூனிட்டி. டைவர்சிஃபை பண்ணிட்டேன். இப்ப சிங்கிள் ஃபேஸ், திரீ ஃபேஸ் டிரான்ஸ்ஃபார்மர்லாம் பண்றேன். நிறைய ஆர்டர்."

ஃபாக்டரி விரிவடைந்திருந்தது வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது.

"அப்பப்ப டாக்ஸ் ஆபீஸருக்கு ரூபாய் கொடுத்துர்றேன். அவா கோமில்க், வைகுண்ட ஏகாதசி பெருமாள் முத்தங்கி, ரத்னங்கி சேவைக்கெல்லாம் ஏற்பாடு பண்றது ... மற்றதெல்லாம் ராமன் சார்தான் பாத்துக்கறார். இவருக்கு டாக்ஸ் ஆபீஸ்ல ஏகப்பட்ட நண்பர்கள். ஃபிலோமினான்னு ஒரு அசிஸ்டண்ட் இருக்காங்க. ரொம்ப நல்ல மாதிரி. நாம போகவே வேண்டியதில்லை. அவாளே வந்து உடனுக்குடனே ராமன் சார் ரூமுக்கு வந்து ஃபைலை

க்ளியர் பண்ணிடறா. அது என்ன மேஜிக்கோ ...”

கோபுவின் அலுவலக அறை நவீனமாக இருந்தது. டீ சாப்பிடும் போது, வீரராகவனின் போட்டோ பெரிசாக மாட்டப்பட்டிருந்தது.

“இருக்கேளா ... பெரியவர் படத்துக்கு இன்னிக்கு வெள்ளிக்கிழமை பூஜை.”

வி. ஆரின் போட்டோவைப் பார்த்தேன். ரத்னா ஸ்டுடியோவில் பெரிது பண்ணிய போட்டோ. அவர் அங்கிருந்து மொத்தத் தொழிற் சாலையும் மௌனமாக மேற்பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“எப்பேர்ப்பட்ட மகாபுருஷன்! ரங்கநாதருக்கு அடுத்தபடியா எங்களுக்கு வி. ஆர். தான்” என்று ராமன் ‘குலந்தரும் செல்வம் தரும்’ பாடினான். அவனருகில் ஒரு டைப்பிஸ்ட் பயபக்தியுடன் நின்றுகொண்டு அவளும் பாடி முடித்தாள்.

“உன்னை பார்த்த மாதிரி இருக்கே?” என்றேன்.

“நம்ம எச்சுமி” என்றான் ராமன்.

“அப்பா போட்டோவைத் திருப்பி வை” என்று கோபுவிடம் சொன்னது அவனுக்குப் புரியவில்லை.

2003